

NIEUWSBRIEF ROLDUC - Jaargang 1969 / 28 / 10-02-2026

Einde zoektocht Jos Creusen / deel 2

In Nieuwsbrief 7 van 10 november 2020 heb ik uitgebreid verslag gedaan van mijn eerste zoektocht naar mijn jaargenoot Jos Creusen, die ook van 1962 tot 1969 op Rolduc heeft verbleven. Meer dan een jaar heb ik tevergeefs naar aanknopingspunten gezocht. Pas op 22 november 2019 vond ik op internet een mailadres van 'onze' Jos Creusen. Hij reageerde per omgaande. Begin december 2019 hebben we uitvoerig met elkaar gebeld; Jos verbleef toen in het ziekenhuis van Veldhoven. Ons gesprek moesten we op een bepaald moment afbreken, omdat Jos bezoek kreeg van een specialist.

Enkele dagen later liet hij me weten, dat hij uitbehandeld was. We spraken af, dat ik hem zou komen opzoeken. Op 12 december 2019 vroeg hij me per app, wanneer ik zou kunnen komen. Ik gaf hem nog dezelfde dag enkele data door. Daarna bleef het angstig stil. Alle pogingen om nog met hem in contact te komen bleven nadien onbeantwoord. Ik vreesde het ergste. Een probleem was, dat ik niet aan hem had gevraagd, waar hij woonde. Vermoedelijk in de regio Eindhoven. Ik ben direct allerlei wegen gaan bewandelen om te achterhalen of Jos wellicht was overleden. Helaas kreeg ik geen duidelijkheid op dit punt.

Zoals ik al in het artikel in Nieuwsbrief 7 aangaf, ben ik op een gegeven moment gestopt met zoeken. Toch bleef het steeds aan me knagen, dat ik geen antwoord kon krijgen op de vraag, wat er na 12 december 2019 met Jos is gebeurd. Het moet toch mogelijk zijn om zijn familie ergens te vinden.

Peppelbeek in Veldhoven

In november 2025 heb ik daarom de draad weer opgepakt. Diverse naamgenoten van Jos in Zuid-Limburg heb ik gemaild of gebeld. Helaas kreeg ik niet een familielid van hem aan de lijn. Bij toeval vond ik wel in een oude map van onze reünie in 1994 het toenmalig adres van Jos aan de Peppelbeek 4 in Veldhoven. Ik heb direct een kaartje naar dit adres gestuurd met het verzoek om contact met me op te nemen. Er kwam geen reactie.

Op vrijdag 9 januari 2026 moest ik om een andere reden in Veldhoven zijn. Na mijn afspraak ben ik tijdens een hevige regen- en sneeuwbuï naar Peppelbeek 4 gereden. De huidige bewoner had in 1998 het huis van Jos gekocht, maar wist niet waar de familie Creusen naar toe was verhuisd.

Behulpzame buren

Een directe buurman van dit adres vertelde me, dat zijn vrouw wellicht iets meer wist. Zij was bij de overburen op de koffie. Toen ik daar aanbelde bleek, dat zij inderdaad een vriendin van de familie Creusen kende. Deze woonde echter een paar straten verderop. Helaas was deze vriendin niet thuis, maar haar buurvrouw had wel een telefoonnummer voor me. Zo kwam ik later telefonisch in contact met een vrouw, die al jaren bevriend was met de vrouw van Jos. Op zaterdag 10 januari 2026 heb ik vervolgens uitgebreid met Petra Creusen-Siemons gebeld. Jos blijkt op 13 december 2019 - één dag na ons app-verkeer over een bezoek - na een langdurig ziekbed te zijn overleden.

Het was een telefoongesprek van gemengde gevoelens. Enerzijds droefenis, dat hij zo jong (69 jaar) is komen te overlijden, anderzijds was ik blij met de verkregen duidelijkheid. In de volgende nieuwsbrief hoop ik een In Memoriam over Jos te plaatsen.

Jo Kunnen

Van 12 december 2025 tot 4 januari 2026 vond Lumina Rolduc plaats. Tijdens dit winter-evenement wordt de Abdij Rolduc met lichtshows aangelicht en kunnen bezoekers een wandeling langs tal van lichtkunstwerken maken. In totaal 8.000 personen hebben het spektakel, dat voor het eerst plaatsvond, bezocht. De organisatie overweegt om er een terugkerend evenement van te maken. De entree bedroeg 15 euro.

Het toekomstperspectief van de aspirant-pensionado!

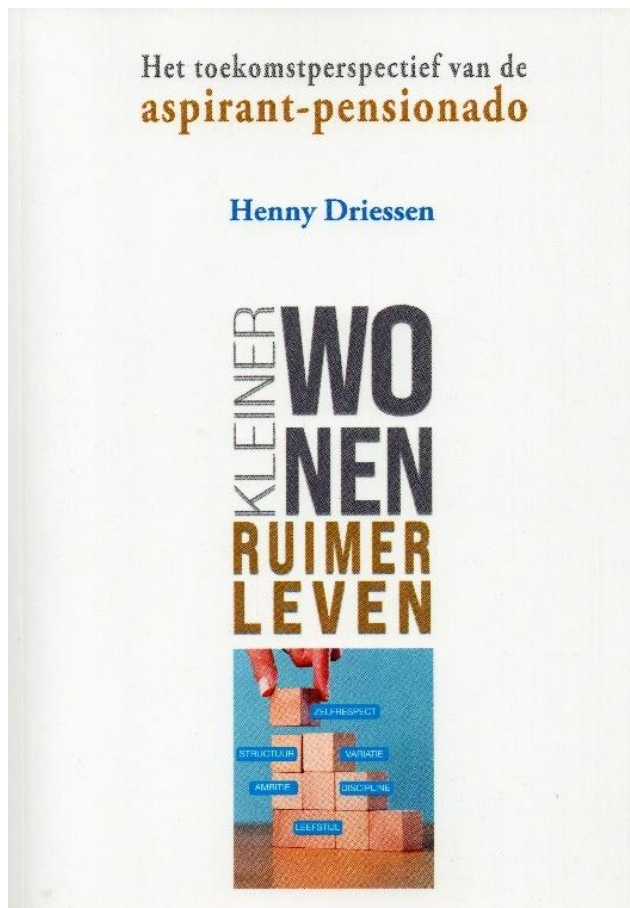
Dat is de titel van het meest recente boek van Henny Driessen (*op Rolduc van 1962 tot 1970*). Henny houdt niet van stil zitten. Sedert 2008 heeft hij 6 boeken geschreven en uitgebracht. Op 18 november 2025 was ik bij de presentatie van dit zevende boek.

Op de achterzijde van dit boek staat de volgende samenvatting:

“Als 60-plusser kijk je vol verwachting uit naar een nieuwe levensfase: meer vrijheid, minder verplichtingen, tijd voor je zelf. Je hebt er zin in. Maar dit is ook een moment voor bezinning. De maatschappij verandert. Overheden richten zich noodgedwongen meer op veiligheid, klimaat en milieu en minder op zorg en welzijn.

De nieuwe generatie pensionado's zal het meer op eigen kracht moeten doen. Zelfredzaamheid, zelfstandigheid en zelfvoorzienendheid worden belangrijker dan ooit. Dit boek biedt een praktische en inspirerende handleiding voor iedereen die zich goed wil voorbereiden op deze fase. Met concrete handvatten en inzichten om van je pensioen een waardevolle, betekenisvolle en veerkrachtige periode te maken.

Een nieuwe lente. Een nieuw begin. Voor de pensionado van nu.”

Het aantal pensionado's groeit fors

Tijdens zijn presentatie liet Henny aan de hand van diverse statistieken zien, hoe snel het aantal pensionado's de komende jaren gaat groeien. Voeg daarbij het gegeven, dat de kans groot is, dat de toekomstige pensionado's gemiddeld een hogere levensverwachting hebben dan de huidige generatie pensionado's, dan moge duidelijk zijn, dat de maatschappij voor een geweldige uitdaging staat.

Ouderenzorg is echter niet de enige taak, die de overheid ter hand moet nemen. Het advies van Henny is dan ook: bereid je zelf op tijd voor op deze mooie levensfase en probeer goed voor je zelf te zorgen. Zorg voor een gedegen netwerk, waar je altijd op kunt terugvallen. Het boek geeft je daarbij diverse nuttige adviezen.

Het boek laat je ook op een andere manier kijken naar je tijd na een arbeidzaam leven. Het houdt je een heldere spiegel voor. Daarom had ik het graag 15 jaar geleden gelezen. Misschien had ik dan in bepaalde zaken meer geïnvesteerd, dan ik nu gedaan heb.

Iedereen, die geïnteresseerd is in dit boek, mag rechtstreeks contact opnemen met Henny (henny.h.driessen@gmail.com). Zeker voor toekomstige pensionado's is het een aan te bevelen boek.

De teloorgang van het Internaat Rolduc

zoals ervaren door Pierre Waelen (op Rolduc van 1965 tot 1972).

Doordrenkt met katholiek geloof kwam ik in september 1965 naar Rolduc met het doel priester te worden. Mijn broer ging mij een jaar eerder voor. Ik begon in de voorbereidende klas. Klein Rolduc was net opgeheven; de slaapzalen 5 en 6 gesloten en de speel- en studiezaal op Klein Rolduc ook. Op Groot Rolduc was inmiddels voldoende ruimte om alle internen te huisvesten.

Een speciale opvoeding

Als nieuwelingen werden we enkele weken apart opgevangen in een studiezaal en in een kleine eetzaal. Daar zaten we dan met 6 à 7 man aan tafel. Tijdens het diner schoof ook een priester-leraar aan. Deze leerde ons dat Algemeen Beschaafd Nederlands op Rolduc de voertaal was en dat we tijdens het diner met mes en vork moesten eten.

Na enkele weken 'speciale opvoeding' namen we plaats aan de tafels in de grote eetzaal en kregen we ook plaatsen toegewezen in de kleine studiezaal. Mijn buurman, die tot dan de studiezaalbank over de volle breedte had kunnen benutten, moest inschikken en was daar merkbaar niet blij mee. De grote speelzaal met twee pingpongtafels en een tafelfuotbalspel was de recreatieruimte voor de VK, 1 en 2 gym. Aansluitend was een rookzaal voor de middengroep. De oudste groep, klas 5 en 6, vond zijn vertier in het megaron. Je moest vooral niet wagen daar een voet over de drempel te zetten.

Oude tradities verdwenen geleidelijk

Tijdens de recreatie was het op de grote cour voetballen, alleen maar voetballen. Elke Rolducien had een eigen bal. En zoals het ouderejaars betaamt, werden de jongeren door hen op hun plek gewezen door de bal af te pakken en hem weg te schieten. Mocht Hub Schnackers dit lezen; ik heb nog een bal van hem tegoed. De eerste twee jaar verliepen nog volgens het oude, traditionele, geordende Rolducse leven. Je ging biechten en naar de mis. Beurtelings was je een week misdienaar bij een van de heren. Wekelijks was een bijeenkomst in de congregatie-kapel. Je werd min of meer gedwongen ingelijfd bij het zangkoor. Na het avondgebed om 21.00 uur in de kerk liepen we in stilte naar de slaapzaal.

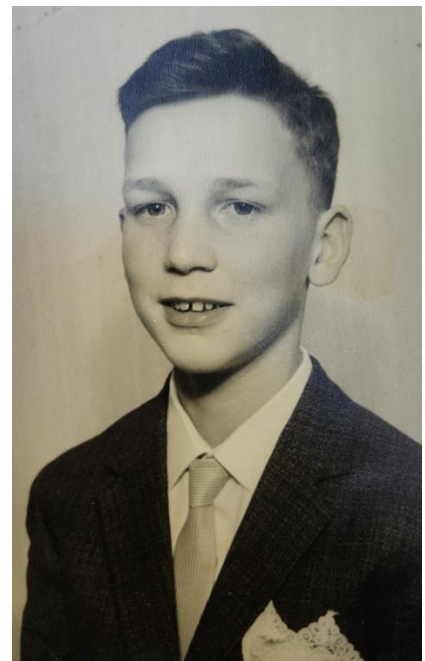
De ene club na de andere gaf er de brui aan

In 1966 was er nog een Presidentsfeest met defilé en een diner met speeches. In 1967 al zonder defilé. De dag erna gevolgd door de Jour des Jeux en aan het eind van het schooljaar het flatsconcert.

Er waren in de eerste jaren van mijn verblijf op Rolduc nog veel actieve clubs. In 1968 leken de clubs doodgebloed of opgeheven door verminderde animo en het gebrek aan nieuwe aanwas. De harmonie hield zelfs op te bestaan.

Jonge interne leerlingen probeerden creatief nieuwe inhoud te geven aan de vrije tijd door het organiseren van avondspelen, droppings, bonte avonden en de oprichting van een zonnebloem-comité. Er kwam zelfs een jongerenwerker (de heer Smeets) om het clubleven een stimulans gaan geven.

Om de vrije tijd te vullen mochten leerlingen van 5 en 6 gym op dansles in het Antonius Doctor College. In de vrij gekomen ruimte van de knutselklas werd door Lei Crombach een bar ingericht.

Open internaat

In deze periode werden ook de bijeenkomsten in de congregatie-kapel afgeschaft evenals de persoonlijke biecht. Leerlingen van 3 gym en hoger mochten naar de Jongerenmis in de kerk de Blijde Boodschap aan de rand van in het Rolduckerveld.

Met ingang van schooljaar 1967/1968 werd Rolduc een open internaat voor katholieke jongelui uit het hele land, niet meer exclusief voor gegadigden met een priesterroeping. Op school waren nu ook meisjes welkom. Aan het eind van het schooljaar waren er geen prijsuitreikingen meer, zelfs geen slotzitting. Uitslagen werden schriftelijk bekend gemaakt.

Veel verbouwingen

Ook in het gebouw veranderde het nodige. In de studiezalen werd het meubilair vernieuwd. Naast het kamertje van de ziekenzuster kwam een nieuw recreatiezaaltje voor leerlingen van de derde en vierde klas, de Lounge. Nadat de bewoners van slaapzaal 4 vanwege een verbouwing naar slaapzaal 5 op het voormalige Klein Rolduc waren verhuisd, werd slaapzaal 4 in 1968 afgebroken en omgetoverd tot een moderne slaapzaal met douches en toiletruimtes. In januari 1969 werd deze in gebruik genomen door de interne leerlingen tot en met 3 gym. Het was een hele verbetering ten opzichte van de oude slaapzalen. De leerlingen van 4 tot en met 6 gym moesten het nog doen met de oude slaapzaal 3. Ook werd de vrijgekomen slaapzaal 2 afgebroken en samen met slaapzaal 1 verbouwd tot een nieuwe 'Herengang'. De priester-leraren, die nog hun kamer hadden op Klein Rolduc, konden verhuizen naar een meer centraal gelegen nieuw onderkomen.

Pedagoog Bert Gielis

Midden 1969 kwam de net afgestudeerde pedagoog, Bert Gielis, terug naar Rolduc om met ingang van het schooljaar 1969/1970 de leiding van het internaat op zich te nemen. Het 'open internaat' trok toch een ander soort interne leerlingen aan. In mijn ogen was Bert een weinig empathische man. Hij was voorstander van een straffe pedagogische aanpak, "want de internen die toen het internaat bevolkten zaten er niet voor niets". Met deze opmerking heeft hij mij, Rolducien van de oude lichter diep gekwetst.

Zonnebloem

Naar aanleiding van een artikel in de Zuid-Limburger over de Zonnebloem zocht ik in september 1968 contact met de pas aangestelde districts-coördinator. Deze was blij verrast. De oprichting van een lokale Zonnebloem-afdeling volgde. Stassen werd moderator van deze club. Nog meer gecharmeerd was de districts-coördinator van de mogelijkheden die de gebouwen van Rolduc boden om een Zonnebloem-vakantieweek te organiseren.

Aan de eerste Zonnebloem-vakantieweek op Rolduc in juli 1969 hebben veel Rolduciens van de 3^e en 4^e klas deelgenomen als brancardier. Het jaar daarop was de tweede Zonnebloem-vakantieweek. Zo'n vakantieweek paste volgens Stassen goed in het zoeken van een nieuwe bestemming voor een deel van de gebouwen Rolduc.

Het doek van het internaat viel

Het aantal aanmeldingen voor het open internaat was beduidend lager dan verwacht. Een nieuwe bestemming voor een deel van de gebouwen kwam in zicht: een centrum voor groepen en groepseducatie. In 1970 viel het besluit, dat het internaat met ingang van schooljaar 1971/1972 geen nieuwe leerlingen meer zou aannemen en per 1 september 1972 zou sluiten. De resterende

internen kregen nog de kans om het laatste jaar van hun opleiding op Rolduc af te maken. Zij verhuisden naar de Infirmierie op de 2^e verdieping boven de speelzaal. Met z'n tweeën deelden we vanaf toen een kamer. Op de herengang, een verdieping lager werden twee kamers ingericht als studiezaaltjes. De nieuwe slaapzaal die in 1969 in gebruik was genomen kwam nu beschikbaar voor het onderbrengen van groepen. Dat gold ook voor de grote eetzaal, de grote studiezaal en het megaron.

Mijn kamergenoot, met wie ik al die jaren veel opgetrokken was, zat daar elk vrij moment te studeren. Dat heb ik wel als een beperking ervaren. In de avonduren mengden de laatste internen zich in het megaron met de schoolgroepen, die enkele dagen op Rolduc te gast waren.

De splitsing van internaat en school.

In 1970 vond formeel de splitsing plaats tussen school en internaat. Stassen werd directeur van de gebouwen Rolduc, van Eck rector van het gymnasium en Gielis kreeg de leiding over het internaat. De school is vanaf dan een gewoon een streekgymnasium. Het internaat kwam los te staan van de school. Er kwam een overblijflokaal voor alle leerlingen, in- en extern, in de voormalige kleine studiezaal. Internen mochten pas na afloop van de schooldag terug naar het internaat, niet meer tijdens de pauzes.

Een groot schoolfeest

Het verlies van veel tradities, zoals het presidentsfeest, de jour des jeux, de voetbal intercollegiale, dam- en schaaktoernooien en onderlinge voetbal- en volleybalwedstrijden, liet een grote leegte achter. Daarvoor in de plaats kwam er 1971 wel een groot schoolfeest. De dag begon met een inspirerende viering in de kerk, voorbereid samen met godsdienstleraar Brouwer. Het werd daarna een knallend feest, waarvoor alles uit de kast was getrokken. In het overblijflokaal op het voorplein was - tegen betaling - eten en drinken te krijgen. Rector van Eck nam trots de felicitaties in ontvangst voor dit geslaagd feest, waaraan hij zelf part nog deel had gehad.

Twee verschillende werelden

Waren aanvankelijk de internen nog in de meerderheid, dat veranderde snel met de komst van steeds meer externe leerlingen. Deze hadden de eerste jaren een eigen overblijflokaal aan het voorplein. Daardoor bleven de wereld van internen en externen gescheiden. Met de splitsing van school en internaat en de komst van een gezamenlijk overblijflokaal veranderde dat. Toch bleven het twee verschillende leefwerelden.

Het open internaat bracht ook nieuwe bewoners met een duidelijk andere achtergrond, die deels elders naar school gingen, waardoor onderlinge band uitbleef. Het clubleven was ingezakt. Er werden nog wel eens activiteiten georganiseerd en er was ruimte om 's avonds de stad in te gaan. De Cosy Corner was een gewild adres. Drugsgebruik was in opkomst, zeker onder de leerlingen van buiten. Godsdienstleraar Brouwer zag er geen kwaad in; het zouden immers onschuldige middelen zijn.

Je mag best gezien worden...

Ofschoon de neiging om priester te worden inmiddels, overeenkomstig de tijdgeest, minder geworden was, voelde ik mij geïnspireerd door de kerkvernieuwing. De eigentijdse vieringen in de Blijde Boodschap kerk sloegen aan. Als enige Rolducien wandelde ik op 6 gym mee met de Pax Christi voettocht. 'Je mag best gezien worden' was het thema.

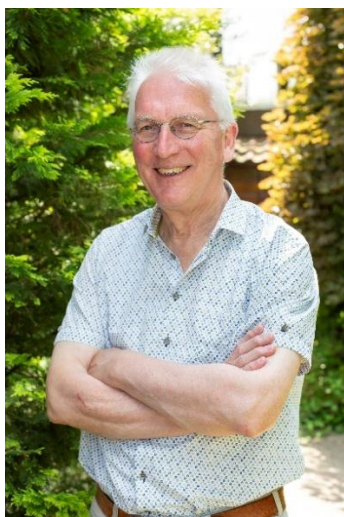
Op Rolduc zag niemand je meer. Dat gezien worden heb ik misschien wel het meest gemist. Mijn vader kreeg een ernstig ongeval; hij lag 3 weken in coma. Wat moet je daar als leiding mee? Het was Lei Crombach, die twee maanden later op een zondagmiddag mijn bedrukte stemming opmerkte. Achter op zijn scooter ben ik met hem mijn vader, die net ontslagen was uit het ziekenhuis, thuis gaan opzoeken.

Eindexamen medio 1972

Na een spannende dag rondzwerven moesten we ons aan het eind van de middag verzamelen op de gang voor de voormalige congregatiekapel, waar de examencommissie in vergadering bijeen zat. Prefect Poulssen loodste enkele klasgenoten weg uit de groep. Na nog wat wachten mochten we naar binnen en kregen we te horen dat we geslaagd waren. Het diploma werd ons overhandigd; we mochten langs de leraren lopen voor het in ontvangst nemen van hun felicitatie. Klaar! De externen gingen naar huis en de internen.... ? Niets! Wat doe je dan? Met een taxi heb ik mij naar huis laten brengen. Mijn schoolcarrière zat erop. Mijn vriend was gezakt en begrijpelijkerwijs nergens te bekennen en een klasgenoot, waarmee ik ook al die jaren veel contact had eveneens. Ik kan mij niets herinneren van een afscheid noch van mijn klasgenoten, noch van de andere internen. Mocht de leiding van het internaat mij wel de hand gedrukt hebben, dan heeft dat weinig indruk gemaakt. Een ware domper!

Mijn vervolgstudie

De tijdgeest indachtig was ik in het 4^e schooljaar teruggekomen op mijn overtuiging om priester te worden. Ik stelde mij nu als doel om huisarts te worden. Na mijn eindexamen schreef ik mij in voor medicijnen in Utrecht. Gelukkig werd ik ingeloot. Zonder doublures studeerde ik in 1979 af en ging aan de slag als arts in een klein streekziekenhuis om het vak in de volle breedte te leren kennen en te beoefenen. Spoedeisende hulp, heelkunde en verloskunde bleken een goede voorbereiding voor mijn latere werk als huisarts. Na mijn vervangende dienst en de huisartsenopleiding vestigde ik mij in 1986 als huisarts in Zevenhoven. Zoek zelf maar even op waar dat ligt!

Hoe is het mij persoonlijk vergaan?

Op Rolduc leerde ik mijn vrouw kennen. Zij was na de splitsing van school en internaat op de administratie komen werken en was aanspreekpunt voor de groepen, die in het centrum kwamen logeren en een werkweek hadden. Omdat ik in die tijd als avondportier op Rolduc werkte, had ik regelmatig contact met haar. Pas na mijn vertrek kregen we verkering. Samen hebben we drie kinderen.

Werken met en voor mensen met een beperking is een rode draad door ons beider leven. Eind 2015 ben ik op 63-jarige leeftijd met pensioen gegaan. Ik had er toen ruim 32 jaar als huisarts op zitten met veel lange dagen. Altijd heb ik geprobeerd om een toegankelijke huisarts voor al mijn patiënten te zijn. Laagdrempeligheid was een uitgangspunt van mijn praktijk.

Wat heeft Rolduc mij gebracht?

Rolduc bracht mij discipline en een kritische kijk. In de eerste twee à drie jaren heb ik veel geknutseld en nog meer boeken gebonden. In de 3e en 4e klas stonden de activiteiten voor De Zonnebloem op een centrale plaats. In de 5e klas stond de organisatie van het schoolfeest centraal en het laatste jaar was ik er actief als avondportier.

De culturele vorming is aan mij voorbij gegaan. In de jaren 1970 tot 1990 was ik wel klaar met Rolduc. Deels door de algehele restauratie, deels door een bisschop, die er een conservatief bolwerk van maakte. Geleidelijk kwam mijn interesse weer terug. Mijn bijdrage aan het toenmalig reüniecomité werd echter slechts kort gewaardeerd. Na een rit van 250 km werd ik, nog voor de vergadering begon, weggestuurd: “Je hoeft niet meer te komen!”

Herkenbaar? Dat was / is Rolduc voor mij!

Rolduc renoveert en verbouwt

Wim Schlösser wees me onlangs op een artikel in *Het Senior Bledsje* van Kerkrade over de bouwplannen van Rolduc. In dit nummer (*Jaargang 26 / nummer 3 / september 2025*) wordt de huidige directeur van het Bisschoppelijk Centrum Rolduc, Michel Leinders, geïnterviewd. Ik ben zo vrij om dit artikel hier integraal af te drukken.

(<https://www.impulskerkrade.nl/downloads/senior-bledsje>)

Iedereen kent het kloostercomplex Rolduc. Je hebt er misschien ooit op school gezeten, aan de jaarlijkse abdiëcross meegedaan, gegeten in de brasserie of een huwelijksfeest bijgewoond. Rolduc is het grootste rijksmonument van Nederland, alle gebouwen en verdiepingen samen bevatten 44.000 m² aan ruimte, de perceelsoppervlakte bedraagt 31 hectare, even groot als driekwart van Vaticaanstad. Het Bisschoppelijk Centrum Rolduc mag zich de eigenaar noemen van dit complex, met de bisschop van het Bisdom Roermond als formele bestuurder. Het dagelijkse beheer heeft hij gedelegeerd aan directeur Michel Leinders. Michel vertelt: "ik heb een vijftiental mensen in dienst, met name eigen schilders en timmerlieden voor het intensieve onderhoud; en een specialist in de instandhouding van monumenten. Ik wil mijn team nog graag aanvullen met een hovenier voor de plantsoenen en het bos."

Exploitatie

Voor een gezonde exploitatie probeert Michel liefst alle ruimtes te verhuren. Van oudsher is er een seminarie gevestigd, op dit moment volgen twintig studenten een priesteropleiding. De abdijkerk doet daarbij dienst als praktijk klaslokaal. Helaas moest men dit prachtige godshuis voor de gewone bezoeker sluiten vanwege herhaaldelijke onvreemde van waardevolle spullen, maar Michel overweegt om toch een inkijk via een glazen wand te creëren. Het hotel neemt de meeste ruimte in, Van Melick en hotelketen Different verzorgen samen de exploitatie van brasserie De Kanunnik en

de 156 hotelkamers, veelal sober ingericht passend bij deze kloosteromgeving. Een upgrade van een aantal kamers ligt in de planning. Daarnaast tref je nog een aantal kleine bedrijfjes aan zoals de brouwer van het Rolducker bier en goudsmederij Kulta. In de voormalige boerderij zijn woonruimtes gerealiseerd, zelfs de voormalige kippenstal is bewoond. Michel vertelt dan ook trots dat Rolduc door al deze verhuur zwarte cijfers schrijft. Maar genoegzaam achterover leunen is er niet bij. Michel heeft grootse plannen om Rolduc nog beter op de kaart te zetten met de drie thema's: zingeving, zoals in de kruisgangen kunst bekijken, de beeldentuin

bezoeken, met de hond langs de vijvers wandelen, ten tweede gastvrijheid en ten derde een gezonde ziel in een gezond lichaam.

Michel licht toe: "stel je voor, je werpt als vreemde bezoeker een blik door de poort. Je vraagt je dan misschien wel af of je überhaupt hier mag lopen. Weinig duidt erop dat je welkom bent. Dat wil ik veranderen door een informatiepunt direct achter de poort, een glazen zuil met bewegwijzering naar de receptie, een terras met parasols op het voorplein, en vooral een pad met vlakke stenen naar de receptie, zodat je met rollator of rolstoel niet door elkaar wordt geschud zoals nu het geval is met de huidige kasseien." Dit moet de bezoeker meteen een gastvrij gevoel geven. Dit soort veranderingen vergt wel het nodige overleg met de gemeente en de RCE, de Rijksdienst voor Cultureel Erfgoed.

Isolatie

Dit oude kloostercomplex heeft natuurlijk geen optimale isolatie. Je treft hier 550 kozijnen aan met 13.000 raampjes van enkel glas. Die mag je niet zomaar vervangen. We plaatsen nu als oplossing in een deel van het complex een binnenkozijn met dubbel glas achter de karakteristieke kleine raampjes. En met nieuwe radiatoren kan de CV-installatie 30 graden lager stoken. Voor dit soort van aanpassingen kan Rolduc een flinke subsidie tegemoet zien van in totaal 10,6 miljoen Euro, afkomstig van de eerder genoemde RCE, Provincie,

gemeente en samen met 1,2 miljoen uit onze eigen reserves komen we dan aan een investeringssom van 11,8 miljoen. Het meeste kijkt Michel uit naar de realisatie van een wijnproeverij met een restaurant in een wat hoger segment aan de achterkant. Hoe heerlijk voor de passerende fietsers en wandelaars om met een koele versnapering op het terras uit te kijken over onze wijnranken, die we nog willen uitbreiden. Voor deze accommodatie gaan we nog op zoek naar een restauranthouder. Overigens krijgen ook wij te maken met de aanwezigheid van vleermuizen, we hebben uit voorzorg alvast vervangende nestkastjes opgehangen.

Wonen met zorg

Een deel van de gebouwen staat nu nog leeg. Na een opknapbeurt zou daar bijvoorbeeld prima een centrum passen voor wonen met zorg. Zo'n invulling past ook echt bij de filosofie van dit complex. Alleen de benodigde stroomaansluiting kan nog roet in het eten gooien. "Misschien kunnen we elektriciteit krijgen uit het naburige Herzogenrath, want in Duitsland bestaat nog geen capaciteitsprobleem op het stroomnet. Zo kent elke aanpassing weer uitdagingen, maar ik ben een man om hier de schouders onder te zetten."

Volgens het gemaakte 5-jarenplan vindt de eerste realisatie al in 2026 plaats op het voorplein. Kortom, genoeg werk aan de winkel voor Michel en zijn team om het oudste kloostercomplex van Nederland te behouden voor de toekomst.

Uiterst secuur ambachtelijk vakwerk.....

In bovenstaand artikel hebben we kunnen lezen, dat er de komende jaren een forse renovatie van de Abdij Rolduc op handen is. In november 2025 stond de vleugel bij de pianohokjes al helemaal in de steigers. Naast deze grootschalige bouwactiviteiten wordt er ook op kleine schaal bijna dagelijks gewerkt aan de instandhouding van dit monumentaal gebouw.

Monumentenwacht Limburg houdt periodiek op Rolduc inspecties. Bij geconstateerde gebreken trekken ze aan de bel. Vaak krijgen ambachtelijke specialisten van Monumentenwerk Limburg dan de opdracht om deze gebreken zo spoedig mogelijk vakkundig te herstellen.

Monumentenwerk Limburg is al jaren actief op de markt van restauratie van monumenten. Het bedrijf heeft een uitgesproken visie op restauraties. Monumentenwerk Limburg werkt vooral met vaklieden, die om welke reden dan ook niet meer op de reguliere arbeidsmarkt terecht kunnen. In

de hedendaagse jachtige bouwwereld is er vaak onvoldoende tijd voor ingrijpende ambachtelijke restauraties. Monumentenwerk Limburg ziet het als een uitdaging om deze bouwvakkers met hun vakkennis, hun ervaring en hun passie een nieuwe kans op de arbeidsmarkt te bieden. Als oud-directeur van een sociaal werkvoorzieningsbedrijf (Westrom in Midden-Limburg) spreekt me dit sociaal ondernemerschap zeer aan. Via allerlei stichtingen, via de Monumentenwacht en ook via de Limburgse gemeenten krijgt het bedrijf zeer gevarieerde opdrachten, zoals de reconstructie en restauratie van monumenten, grafstenen, grafkelders, kapellen en kruisen, gedenkstenen, plafond- en gevelornamenten en dakbedekkingen. Allemaal ambachtelijk vakwerk.

Recent sprak ik met Ruud op den Camp (45 jaar) uit mijn woonplaats Swalmen. Regelmatig is hij via Monumentenwerk Limburg werkzaam op Rolduc. Hij liet me een groot aantal foto's zien van werkzaamheden, die hij daar de laatste jaren heeft verricht. Enkele foto's druk ik hier af, zodat we een goed beeld krijgen van welke renovatie-activiteiten er soms nodig zijn.

Bij Ruud spat de passie er van af. Wanneer hij weer enkele mergel- of natuurstenen, die aan het afbrokkelen waren, heeft kunnen herstellen, is hij met recht trots op het bereikte resultaat. Hij vertelde mij dat hij in bijna alle raampartijen van de vroegere gymzaal - thans zijn daar de kamers van de studenten van het Groot Seminarie - stenen heeft moeten herstellen.

Soms moeten elementen in zijn geheel worden vervangen en soms is een reparatie van een deel van een steen nog een goede oplossing. Op Rolduc is bij de bouw heel veel Nivelsteiner zandsteen van vlak over de grens in Duitsland gebruikt. Een probleem bij deze zandsteen is, dat er zich soms zandbijen in nestelen. De gegraven gangetjes zijn op den duur funest voor deze steen.

Eerst een bewapening,

dan pas de restauratie.

Herkent u de oude wc's op de cour nog?

Boven: krappe werkruimte

Links: het herstel van een latei

Waardevol werk

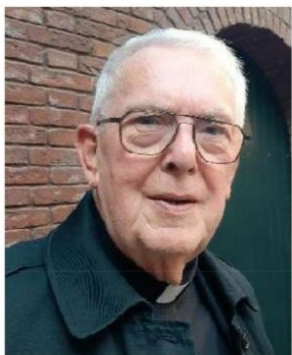
Als buitenstaander valt het je vaak nauwelijks op, maar hier zitten heel veel uren vakkennis en arbeid in. Nadat er houtrot boven het plafond van de bibliotheek van Rolduc was vastgesteld, moest er boven op de kleine zolder ook veel metselwerk hersteld worden. Op een van de foto's is te zien, hoe weinig werkruimte er was. Ruud hoopt, dat hij zijn vak als restauratie-specialist nog vele jaren in Limburg mag uitoefenen. Aan werken op Rolduc heeft hij alleen maar positieve herinneringen.

Tenslotte

In het Parochienieuws van de RK Kerken in Sittard d.d. 29-11-2025 (www.rk-kerken-sittard.nl) las ik onderstaand bericht.

Pierre: van harte gefeliciteerd met dit bijzonder jubileum!

GOUDEN PRIESTERJUBILEUM EM. PASTOOR PIERRE KERKHOFS

"Je moet je pastoraat beginnen op het graf van Deken Tijssen", zei Deken Ben Janssen zg tegen mij in december 1975 na mijn benoeming als kapelaan van de HH. Petrus en Michaelparochie hier in Sittard. Uiteraard heb ik zijn raad ter harte genomen.

Sindsdien zijn er 50 jaar voorbijgegaan, jaren van werkzaamheden in het pastoraat met ups en downs, met hoogtepunten en dieptepunten.

Het was een lange tocht van stad naar stad en van dorp naar dorp: Als kapelaan in Sittard, Beek en Schinveld, als pastoor in Nieuwstadt, Berg en Terblijt, Maastricht, Grevenbicht en Bocholtz en tenslotte als priester assistent in Einighausen en Sittard, waar ik sinds midden 2015 als emeritus een

appartement bewoon op de pastorie van Leyenbroek.

Levend vanuit de aanwezigheid van de Verrezen Christus in het H. Altaarsacrament heb ik met vallen en opstaan geprobeerd om niet alleen herder, maar ook en vooral mens met de mensen te zijn. Ik ben dan ook dankbaar dat ik - Deo volente - op zaterdag 13 december - mijn 50 jarig priesterjubileum mag vieren en de goede God in een Eucharistieviering kan danken voor al het goede dat Hij ons elke dag opnieuw weer geeft.
Emeritus pastoor Pierre Kerkhofs, Leyenbroek.

Toch nog een kleine toegift.

Een foto van Ruud van het opnieuw inwassen van de voegen van tegels in een kruisgang !

De Nieuwsbrief Rolduc - Jaargang 1969 verschijnt periodiek ten behoeve van die oud-leerlingen van Rolduc, die in 1969 eindexamen hebben gedaan en ten behoeve van die oud-leerlingen, die tenminste drie jaar deel uit hebben gemaakt van deze jaargroep. Andere geïnteresseerden zijn ook welkom. Zij kunnen zich bij mij melden voor een gratis toezending.
Contactpersoon: Jo Kunnen / mail-adres: kunnen.j@kpnplanet.nl / mobiel: 06-53230446